

Pro skloňování českých substantiv je typická bohatost skloňovacích typů (vzorů) i jejich koncovek. Ty se buď vyznačují poměrně silnou homonymií (např. typ stavení), nebo synonymií. Prostřednictvím svých pozičních koncovkových variant (alomorfů) vytvářejí pak synonymické koncovky dubletní tvary (tvarové varianty). Popis distribuce těchto variantních koncovek je v češtině morfologicky zajímavý a didakticky obtížný úkol. A to především proto, že se ve škole učíme pochopit normu spisovného jazyka. Té jsme pak povinováni nejvíc, a proto vůči ní máme velký pocit zodpovědnosti. Nechtějíce ji porušit, jsme nuceni přemýšlet o tom, která z koncovek je spisovná, případně nejsou-li spisovné už obě. Od dob Gebauerových až po současnou Příruční mluvnici češtiny vstupují do hry při klasifikaci těchto koncovek lingvistické intervence, které je hodnotí a popisují na ose správný - nesprávný, resp. spisovný - nespisovný. Stranou přitom nezůstává ani pohled dialektologický.